చంద్రుళ్ళో కుందేలు - మధురవాణి

(గత సంచిక తరువాయి)

6

పరీక్ష రాయడానికి వెళ్ళిన రజని ప్రేమలేఖ తీసుకొచ్చాననడం, నీలూ రజని మీద కోపంగా అరవడం చూసిన రేవతి ఇద్దరినీ శాంతింపచేసి "మీరిద్దరూ ఇక్కడ పోట్లాడుకుంటే విషయం అందరికీ తెలిసిపోతుంది. అలా పక్కకి వెళ్ళి వివరంగా మాట్లాడుకుందాం పదండి" అంటూ పక్కనే ఖాళీగా ఉన్న క్లాసురూంలోకి తీసుకెళ్ళింది.

మేఘ ఏమీ మాట్లాడకుండా జరుగుతున్నది చూస్తూ ఉంది. నీలూకి అసహనంగా ఉంది. రజని మొహంలో ఉత్సాహం తొంగిచూస్తోంది.

"ఇంతకీ ఆ ఉత్తరం ఎవరు ఎవరికి రాసారు?" రజనిని అడిగింది రేవతి.

"ఎవరైనా చూస్తారేమోనని నేను ఉత్తరం చదివే ప్రయత్నం చేయలేదు. కొద్దిగా మడతలు విప్పి చూసినప్పుడు మాత్రం చివర్లో కిరణ్ పేరు కనిపించింది" అని చెప్పి ఉత్తరం తెరిచి చదవసాగింది రజని. పక్కనే కూర్చున్న రేవతి కూడా అటే కళ్ళప్పగించింది.

'డియర్ రజని' అన్న సంబోధనతో మొదలైన ఆ ఉత్తరం చదువుతున్న కొద్దీ రజని ముఖకవళికలు మారిపోసాగాయి.

"అందులో ఏం రాసుందో చెప్పు" అడిగింది నీలూ.

"ఉత్తరం రాసింది రజనికే కానీ కిరణ్ ప్రేమిస్తున్నది మాత్రం మేఘని. అదే రాసాడు" రేవతి నవ్వుతూ చెప్పింది.

అప్పటిదాకా మౌనంగా ఒక పక్కన కూర్చున్న మేఘ ఆ మాట వినగానే బెదిరిపోయింది. నమ్మలేనట్టు అయోమయంగా చూసింది. ఒక్క ఉదుటున లేచి నించునేసరికి ఒళ్ళో ఉన్న స్టీలు కంచం జారి గచ్చు మీద పడి గణగణమని శబ్దం చేసింది. దాన్ని తీసే ప్రయత్నం కూడా చెయ్యకుండా కళ్ళల్లోంచి జలజలా కన్నీళ్ళు రాలుతుండగా ఎవ్వరి వైపు చూడకుండా అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయింది మేఘ.

"కిరణ్ మేఘని ప్రేమిస్తున్నానని రాసాడా? ఏదీ ఇటివ్వు ఉత్తరం" ఆశ్చర్యపోతూ రజని చేతిలోంచి లాక్కుంది నీలూ.

'మనందరం మంచి స్నేహితులమే అయినా నిన్ను నా సోదరిగా భావించి ఈ సహాయం చేయమని అడుగుతున్నాను. నేను మేఘని ప్రేమిస్తున్న సంగతి తనకి తెలియజేయి' అంటూ రాసాడు కిరణ్.

ఉత్తరం చదవగానే నీలూకి ఎక్కడలేని నీరసం ఆవరించింది. స్వయంగా తనే ఉత్తరం చదివాక కూడా నమ్మలేకపోతోంది. ఏదేమైనా సరే ముందు ఏడుస్తూ వెళ్ళిపోయిన మేఘని సముదాయించాలని అక్కడనించి లేచి పరుగున వెళ్ళింది.

"పాపం మేఘ, నీలూ భోజనం చేయకుండానే వెళ్ళిపోయారు. నువ్వు అన్నాలు తిన్నాక ఈ లెటర్ సంగతి చెప్పాల్సిందేమో!" జాలిగా అంది రేవతి.

“ఇలా జరుగుతుందని నేనేమన్నా కలగన్నానా?” నిష్టూరంగా అంది రజని.

“అదీ నిజమేలే.. నీకేదో లవ్ లెటర్ వచ్చిందని సరదా పడేలోపు కథ ఇలా అడ్డం తిరిగింది. బ్యాడ్ లక్!” పకపకా నవ్వింది రేవతి.

“నోరు ముయ్యి.. నువ్వూ, నీ పరాచికాలూనూ! ఎవరన్నా వింటే మన సరదా కాస్తా తీరుతుంది” చుట్టూ చూస్తూ కంగారుపడింది రజని.

“సరేలే.. నాకు చాలా ఆకలిగా ఉంది. ఇప్పటికే ఆలస్యమైంది. నేను భోజనానికి వెళ్తాను” అంది రేవతి.

“ఈ ఉత్తరం దాచేసి నేనూ వస్తాను పద” వెంట నడిచింది రజని.

నీలూ మేఘ కోసం గదికి వెళ్ళేసరికి తలుపు లోపల వైపు నుంచి గడియ వేసి ఉంది. రెండుసార్లు తలుపు కొట్టినా తియ్యలేదు. నీలూకి గాభరాగా అనిపించింది. పది నిమిషాల సేపు బతిమాలాక తలుపు తెరిచింది మేఘ.

భుజం మీద బట్టలు, చేతిలో బకెట్టుతో నిలబడి ఉంది. ఎర్రగా కందిపోయిన కళ్ళు, బుగ్గల మీద కన్నీటి చారికలు అప్పటిదాకా ఎంతలా ఏడ్చిందో సాక్ష్యం చెబుతున్నాయి.

నీలూ మాట్లాబోయేంతలో “నేను స్నానానికి వెళుతున్నాను” అని చెప్పి జవాబు కోసం ఎదురుచూడకుండా అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయింది మేఘ.

చేసేదేమీలేక మంచం మీద కూలబడింది నీలూ.

మేఘ తనతో కూడా మాట్లాడటానికి ఇష్టపడటం లేదంటే ఎంతో కోపంలో, బాధలో ఉందని అర్థమైంది. తీవ్రమైన ఆలోచనల్లోనో, ఆవేదనలోనో ఉన్నప్పుడు మేఘ ఒంటరితనాన్నే కోరుకుంటుంది. తనంతట తను మాట్లాడటానికి సిద్ధపడితే తప్ప ఎంత ప్రయత్నించినా ఎవరమూ తన మౌనాన్ని భంగం చేయలేమన్న సంగతి నీలూకి బాగా తెలుసు.

భోజనం సంగతి మర్చిపోయి ఈ పరిస్థితిని ఎలా ఎదుర్కోవాలా అని ఆలోచిస్తూ పడుకుంది నీలూ.

అరగంట తర్వాత స్నానం ముగించుకు వచ్చిన మేఘ అదే మౌనాన్ని కొనసాగిస్తూ పుస్తకాలు తీసుకుని వెళ్ళాల్సిన సమయం కన్నా ముందుగానే క్లాసుకి వెళ్ళిపోయింది.

సాయంత్రం టీ బ్రేక్ లో కూడా రూముకి వెళ్ళకుండా క్లాసురూంలోనే ఉండిపోయింది మేఘ.

రాత్రి భోజనాల సమయానికి కూడా రాకపోయేసరికి మేఘని వెతుక్కుంటూ వెళ్ళింది నీలూ.

ఖాళీగా ఉన్న క్లాసురూంలో డెస్క్ మీద తల పెట్టుకుని పడుకుని ఉన్న మేఘని చూసి నిశబ్దంగా వెళ్ళి పక్కన కూర్చుని ప్రేమగా తట్టి లేపింది. తడికళ్ళతో వాడిపోయిన మొహంతో ఉన్న మేఘని చూడగానే నీలూ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

“మనిద్దరం ఉదయం ఎప్పుడో ఆరున్నరకి తిన్న మూడు ఇడ్లీలు తప్ప మళ్ళీ ఏమీ తినలేదు. నాకు చాలా ఆకలిగా ఉంది. నువ్వొస్తే తప్ప నేను భోజనానికి వెళ్ళనని నీకు తెలుసు. నీ అంతట నువ్వు మాట్లాడాలనుకునేదాకా నేను నిన్ను ఇబ్బంది పెట్టను” నెమ్మదిగానైనా స్థిరంగా చెప్పింది నీలూ.

వెంటనే చిన్నపిల్లలా నీలూని హత్తుకుపోయి భోరుమంది మేఘ. అనునయంగా వీపు మీద చేత్తో నిమురుతూ సముదాయించింది నీలూ.

"మామూలప్పుడు ఎంతో ధైర్యంగా మాట్లాడుతుంటావే, ఏదైనా సమస్య ఎదురైనప్పుడు ఇలా బేలగా అయిపోవడమేనా చెప్పు. ఇలా అన్నాలు మానుకోడాలూ, ఏడ్చీ ఏడ్చీ తలనొప్పులు తెచ్చుకోడాలూ పిచ్చితనం కదూ.. నా మాట విని ఊరుకో మేఘా.. ఏం చెయ్యాలో తీరిగ్గా ఆలోచిద్దాం."

"కిరణ్ ఎందుకిలా చేసాడు నీలూ? ఇప్పుడు రజని, రేవతి, ఇంకా అందరూ ఏమనుకుంటారు? ఒక్కమాటతో ఇన్నిరోజుల స్నేహాన్ని కూల్చేయడంతో పాటు నన్ను తలెత్తుకోనీకుండా చేసాడు" వెక్కుతూ చెప్పింది మేఘ.

"వాళ్ళేమనుకుంటారోనని నువ్వు ఏడుస్తున్నావా? తను నిన్ను ఇష్టపడినంత మాత్రాన నువ్వేదో తప్పు చేసినట్టేనా? అసలు నువ్వు ముందు ఏడవడం ఆపి స్థిమితంగా ఉండటానికి ప్రయత్నించు" గట్టిగా చెప్పింది నీలూ.

"నా తప్పేమీ లేకపోతే నన్నే ఎందుకు ప్రేమిస్తున్నానంటాడు? మనం బెస్ట్ ఫ్రెండ్స్ అనుకున్నందుకు బాగా బుద్ధి చెప్పాడు. అసలు మనం వాళ్ళతో స్నేహం చెయ్యకుండా ఉండాల్సింది. అసలిలా ఎలా చేయగలిగాడు? ఎదురుగా కనిపిస్తే కొట్టాలన్నంత కోపం వస్తోంది" ఏడుపు, బాధ, ఆవేశం కలగలిసిపోతున్నాయి మేఘకి.

మేఘ మాటలకి నవ్వొచ్చింది నీలూకి.

"నీ కోపంలో న్యాయం ఉంది. ఈసారి ఎదురుపడితే తప్పకుండా అలాగే కొడుదువు గానీలే.. నేనే పక్కనుండి నీ చేత కొట్టిస్తాను. కానీ ఇప్పుడు మాత్రం ఏడుపు ఆపెయ్యి. సరేనా!"

"ఉహూ.. అది కూడా అనవసరం. మనం ఇంకెప్పుడూ వాళ్ళతో మాట్లాడొద్దు" కళ్ళు తుడుచుకుంటూ ఖరాఖండీగా చెప్పింది మేఘ.

"సరే అలాగేలే. మనం భోజనానికి వెళదాం పద. ఈ రోజు ఎగ్ కర్రీ కదా.. మధ్యాహ్నం వంతు కూడా ఇప్పుడు లాగించేద్దాం" నవ్వుతూ మేఘ చెయ్యి పుచ్చుకుని లేవదీసింది నీలూ.

మరో మూడు రోజులు గడిచేసరికి జరిగిన విషయం తాలూకు తీవ్రత తగ్గి మేఘ కాస్త సర్దుకుంది. మేఘ ముందు ఆ విషయం ప్రస్తావించవద్దని నీలూ గట్టిగా చెప్పి ఉండటంతో రేవతి, రజని నోరు మెదపలేదు.

ఆ రోజు శనివారం. రాత్రి పూట పదకొండు గంటలకి స్టడీ అవర్స్ ముగిశాక రూముకి చేరుకున్నారు అందరూ. అప్పటిదాకా పుస్తకాలు ముందేసుకుని కునికిపాట్లు పడ్డా సరే రూముకి రాగానే నిద్రమత్తు వదిలిపోతుంది అందరికీ. తీరిగ్గా కూర్చుని కాసేపు ఆ రోజుటి విశేషాలు చెప్పుకుని పడుకునేసరికి పన్నెండు దాటుతుంది రోజూ.

తెల్లవారి ఆదివారం పరీక్ష గురించి రేవతి, నీలూ ఏదో చర్చించుకుంటూ ఉండగా రజని వచ్చింది.

లోపలకి వస్తూనే "ఇంతకీ రేపటి గురించి ఏం నిర్ణయించుకున్నారు?" నీలూ, మేఘలని ఉద్దేశించి అడిగింది.

"స్పెషల్ ఏముంది.. రేపు సండే నాన్న వాళ్ళెవరూ వస్తానని చెప్పలేదుగా? ప్రతీ సండే లాగానే మధ్యాహ్నం టెస్ట్ లు అయ్యాక హాయిగా భోజనాలు చేసి కాసేపు కునుకు తీసి లేచి బట్టలు ఉతుక్కుని..." చెపుతున్న మేఘ మాటలకి అడ్డం పడింది రజని.

"అది కాదు నేనడిగింది. కిరణ్ ఉత్తరం గురించి ఏం నిర్ణయించుకున్నావని? తనకి కనిపించాలిగా రేపు" అంది రజని.

మేఘ రజని మాటలు అర్థంకానట్టు చూస్తుంటే నీలూ కల్పించుకుని "మేఘ కిరణ్ ఉత్తరం చదవలేదుగా. తనకి ఆ సంగతి తెలీదు" అని చెప్పింది.

“అదేంటీ? మేఘని ఆలోచించుకుని ఈ ఆదివారం కల్లా తన నిర్ణయం చెప్పమని కిరణ్ రాసాడుగా. నువ్వైనా తనకి చెప్పలేదా ఆ సంగతి? నేను వెళ్ళి ఉత్తరం తీసుకురానా?” పెద్ద ఘోరం జరిగినట్టు ఆదుర్దాగా నీలూతో అంది రజని.

మేఘ మొహంలో అయోమయాన్ని గమనించిన నీలూ మెల్లగా చెప్పింది.

“మరేం లేదు మేఘా.. కిరణ్ నిన్ను ఇష్టపడుతున్నానని, నువ్వు కూడా తనని ఇష్టపడితే ఆ విషయం తనకి తెలియజేయమని రాసాడు.”

“రేపు ఆదివారం సాయంకాలం నాలుగు గంటలకి రోడ్డు వైపున ఉన్న మన హాస్టల్ బిల్డింగ్ మెట్ల మీద నువ్వు కనిపిస్తే తన ప్రేమని అంగీకరించినట్లు అర్థం చేసుకుంటానని రాసాడు” అసలు విషయం చెప్పింది రేవతి.

వాళ్ళు చెప్పిన కొత్త విషయాన్ని అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్న మేఘ చేతిలో ఉత్తరం తీసుకొచ్చి పెట్టింది రజని.

ఉత్తరం మడతలు విప్పుతుంటే మేఘ చేతులు వణికాయి.

ఐదు నిమిషాలు సమయం తీసుకుని ఉతరం మొత్తం మూడు నాలుగు సార్లు క్షుణ్ణంగా చదివాక మళ్ళీ మడిచేస్తూ “ఇందులో రాసినట్టు మనం కనిపించకపోతే ఏమవుతుంది?” అంది నిర్లిప్తంగా.

“ఏమవుతుందీ.. నువ్వు ‘నో’ అన్నావని అతను కిరణ్ అన్న పేరుని కాస్తా దేవన్ అని మార్చుకుని దేవదాసు అయిపోతాడు” ఫకాలున నవ్వింది రేవతి.

“ఊరుకోవే.. నీకన్నీ హాస్యాలే..” మెత్తగా విసుక్కుంది నీలూ.

“పాపం కిరణ్! నిన్ను ఎంతగా ప్రేమిస్తే ఇలా ఉత్తరం రాస్తాడు. నువ్వు కాదంటే ఎంత బాధ పడతాడో ఏమో! అసలు అతనికేం తక్కువ? మనిషి బాగుంటాడు. చాలా తెలివైనవాడు, మంచివాడు. భవిష్యత్తులో గొప్ప డాక్టర్ అవుతాడు. ఒకవేళ రేపొద్దున మీ అమ్మానాన్నలు నీకు పెళ్ళిసంబంధం చూసినా ఇంతకన్నా గొప్పవాడిని చూడరు. వాళ్ళు కాదనదగ్గ విషయాలేమీ అతని దగ్గర లేవు. నువ్వు కాదనడానికి నాకైతే ఏ కారణమూ కనిపించడం లేదు నీ పొగరు, మొండితనం తప్ప” మేఘని నిందిస్తున్నట్టుగా అంది రజని.

చురుక్కున చూసింది మేఘ రజని మాటలకి.

“అంటే ఏంటీ నువ్వు చెప్పేది. ఇప్పుడు వెంటనే వెళ్ళి మేఘని ‘ఐ టూ లవ్ యూ’ అనమంటావా? అసలా మాటకొస్తే కిరణ్ ప్రేమిస్తున్నానన్నది మేఘని. యెస్ అంటుందో, నో అంటుందో, ఇంకేమైనా అంటుందో దానిష్టం. మధ్యలో నీ బోడి సలహాలు ఎందుకంట?” రజనిని కోప్పడింది నీలూ.

“నాకెందుకా.. మరి నాక్కాకపోతే నీకు అక్కరా? అతను ఉత్తరం నాకు రాసాడు. మేఘకి ఈ విషయం చెప్పించి ఒప్పించమని నన్ను అడిగాడు. నువ్వే చూసావుగా, నన్ను సొంత సిస్టర్ లాంటిదాన్ని అన్నాడు. నేను కాకపోతే ఎవరు మాట్లాడతారు తన తరఫున? ఇన్ని రోజులూ బెస్ట్ ఫ్రెండ్ అని కబుర్లు చెప్పి, గిఫ్ట్స్ తీసుకుని ఇప్పుడేమో ఒకేసారి ఎంత అన్యాయంగా మాట్లాడుతున్నారో అతని గురించి. ఎంత స్వార్థపరులో మీరసలు!” ఇంకాస్త గొంతు పెంచింది రజని.

వాతావరణం వేడిగా మారుతోందని గ్రహించిన రేవతి తేలికపరుద్దామని “ఈ గొడవంతా ఎందుకులే గానీ అదేదో నేను ఒప్పేసుకుంటాను. రేపు ఆదివారం కాబట్టి మా డాడీ వచ్చి నన్ను ఇంటికి తీసుకెళతారు గానీ లేకపోతేనా...” అని నవ్వింది.

అంతదాకా మౌనంగా ఉన్న మేఘ నోరు విప్పింది.

"రజనీ.. ఇది నాకు సంబంధించిన విషయం కాబట్టి నిర్ణయం తీసుకునే హక్కు నాకుందని ఒప్పుకుంటావుగా. నాకిష్టం లేదు. నేనెక్కడికీ రాను. ఎవరికీ కనిపించను. పొగరు అనుకున్నా, ఇంకేమనుకున్నా నాకేం అభ్యంతరం లేదు" అంది స్థిరంగా.

మేఘ నుంచి సూటిగా వచ్చిన ఆ సమాధానానికి రజని నోరు మూతపడింది.

"సరే ఎవరిష్టం వారిది. ఏదో మంచి చెపుదామనుకున్నాను. పుణ్యానికి పోతే పాపం ఎదురైందని నాకెందుకు మధ్యన. నాకు నిద్రొస్తుంది. నేనెళ్ళి పడుకుంటా" లేచి నించుని మంచం మీద ఉన్న ఉత్తరాన్ని చేతిలోకి తీసుకుంది.

"ఆ ఉత్తరం నీ దగ్గర ఎందుకు? మేఘుకి ఇచ్చేసి వెళ్ళు" అంది నీలూ.

"ఇటివ్వు. చింపి పడేద్దాం" రజని చేతిలోంచి ఉత్తరం తీసుకోబోయింది మేఘ.

చటుక్కున చెయ్యి వీపు వెనక్కి దాచేసింది రజని.

"ఈ ఉత్తరం ఎవరు ఎవరికి రాసారో తెలుసుగా. నాకు రాసిన ఉత్తరాన్ని మీకెందుకు ఇవ్వాలి? నా దగ్గరే ఉంచుకునే హక్కు ఉందిగా" దురుసుగా చెప్పి అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోయింది రజని.

తెల్లవారి ఆదివారం మధ్యాహ్నం పరీక్ష అయిపోగానే ఎప్పట్లాగే రేవతి ఇంటికి వెళ్ళింది. భోజనాలు చేసి వచ్చాక తీరిగ్గా మంచం మీద వాలారు నీలూ, మేఘ.

ఏమీ మాట్లాడకుండా ఆలోచనలో మునిగిపోయిన మేఘని అడిగింది నీలూ.

"అంత తీవ్రంగా ఏం ఆలోచిస్తున్నావు? కిరణ్ గురించేనా?"

సమాధానం చెప్పకుండా దీర్ఘంగా నిట్టూర్చింది మేఘ.

ఒక నిమిషం తర్వాత మౌనం వీడి "సమయానికి సునందక్క ఊరెళ్ళింది. ఇప్పుడు తను ఉన్నట్టయితే మంచి సలహా చెప్పి ఉండేది కదూ" అంది మేఘ.

"ఊ నిజమే! సునందక్క దేనికీ తొందరగా చలించదు. నిలకడగా ఆలోచిస్తుంది. రేపు ఉదయానికి వచ్చేస్తుందిగా" బదులిచ్చింది నీలూ.

"వస్తుందనుకో. కానీ... ఇప్పుడు..." వాక్యం పూర్తి చేయలేదు మేఘ.

"అసలు నువ్వు దేని గురించి ఆలోచిస్తున్నావో చెప్పు. సాయంకాలం నాలుగింటికి మేడ మెట్ల మీద కిరణ్ కి కనపడాలా వద్దా అనా? ఒకవేళ సమస్య అదే అయితే దానికి సమాధానం చాలా సింపుల్. అతను అడిగిన ప్రశ్నకి నీ సమాధానమేంటో తెలిస్తే సరి" సూటిగా చెప్పింది నీలూ.

"హ్మ్.. తను చెప్పిన విధంగా నాకైతే తన పట్ల అలాంటి ప్రేమ లేదు, రాదు కూడా! ఆ విషయంలో నాకు రవ్వంత సందేహమైనా లేదు. కానీ నా సమస్య వేరే ఉంది. మనం రోడ్డు మీద పోతున్నప్పుడు ఎవడో అనామకుడు మనల్ని ఇబ్బంది పెట్టేలానో, గాయపడేలానో అవాకులు చెవాకులు పేలితే ముందు కాసేపు బాధనిపించినా ఎవడో ఏదో అంటే మనం ఎందుకు విలువివ్వాలి లెమ్మని చాలా తొందరగా దాన్ని అక్కడే దులిపేసుకుని ముందుకెళ్ళిపోతాం. ఒక రోజు గడిచేసరికి ఆ సంఘటననే పూర్తిగా మర్చిపోతాం. అవునా?"

"అవును. అయితే?"

"కిరణ్ కీ, నాకూ మధ్యన ఒక చక్కటి స్నేహబంధం ఉంది. అది నాకు చాలా నచ్చేది, ఆనందాన్ని కలిగించేది. అలాంటిది అకస్మాత్తుగా ఇప్పుడు ఎదురైన పరిస్థితి వల్ల తన మీద కోపం వస్తున్న మాట నిజమే అయినా ఎందుకనో పూర్తిగా అసహ్యించుకుని దులిపేసుకుని తనని పూర్తిగా పక్కకి పెట్టి ముందుకు వెళ్ళలేకపోతున్నాను. మనసుకి చాలా కష్టంగా ఉంది. ఎందుకిలా అని అర్థం చేసుకోలేకపోతున్నాను. ఈ బాధని ఎలా పోగొట్టుకోవాలో తెలియడం లేదు నీలూ.." మేఘ కంటి కొనల నుంచి రెండు కన్నీటి చుక్కలు జారాయి.

నీలూ మేఘ వైపుకి తిరిగి తన కళ్ళు తుడిచి పొట్ట మీద చెయ్యేసి అనునయంగా చెప్పింది.

"ఏ వ్యక్తినైనా ఒకసారి 'మన' అనుకున్నాక వారు చేసిన పనులేవైనా మనకి కష్టం కలిగించినా కూడా వారి పట్ల మనకుండే ప్రేమ, ఆప్యాయతల మూలంగా మనసు పూర్తిగా విరిగిపోదు. ఇది చాలా సహజం. కొంత కాలం గడిస్తే అన్నీ సర్దుకుంటాయి. కాస్త ఓపిగ్గా ఉండాలంతే."

"పదే పదే ఇలా జరక్కుండా ఉండుంటే బాగుండు అనిపిస్తుంది తప్ప ఇప్పుడిలా చేస్తే బాగుంటుంది అని ఏమీ తోచడం లేదు" నిస్పృహగా అంది మేఘ.

అలా మాట్లాడుతూనే కాసేపటికి ఇద్దరూ కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచనల్లో పడేసరికి కాస్త మగతగా కన్నంటుకుంది.

కిర్రుమన్న తలుపు శబ్దానికి మేఘ నిద్ర తేలిపోయి లేచి కూర్చుంది. తలుపు తీసుకుని లోపలికి వచ్చిన రజని గడియ పెట్టి వచ్చి మేఘకి ఎదురుగా కూర్చుంది.

"ఏం నిర్ణయించుకున్నావు?" సూటిగా విషయంలోకి వచ్చేసింది రజని.

"ఏ విషయం?" ఎదురు ప్రశ్న వేసింది మేఘ.

"అదే రాత్రి చెప్పానుగా. నాలుగు గంటలకి కిరణ్ కి కనపడే విషయం" గుర్తు చేసింది రజని.

"కొత్తగా నిర్ణయించేది ఏమీ లేదు. కనపడేది లేదంతే!" తేల్చి చెప్పింది మేఘ.

వీళ్ళిద్దరి మాటలకి మెలకువ వచ్చి నీలూ కూడా లేచి కూర్చుంది.

"అది కాదు మేఘా.. మరొకసారి బాగా ఆలోచించు. నీకింకా గంటన్నర టైముంది. సమయం దాటిపోయాక నువ్వు నిర్ణయం మార్చుకున్నా లాభం ఉండదు. కిరణ్ వైపు నుంచి అసలు ఆలోచించావా? పాపం తనెంత బాధపడతాడో? తనంటే నీకు చాలా ఇష్టం ఉందిగా. తనని కాదనడానికి నీ దగ్గర సరైన కారణాలేవీ లేవని నీకనిపించడం లేదా?" మృదువుగా అడిగింది రజని.

"కిరణ్ ఇలా చేసినందుకు నేను కూడా బాధపడుతూనే ఉన్నాను రజనీ. తనని ఏ రకంగానూ తక్కువ చేసే ఉద్దేశ్యం నాకు లేదు. తనంటే నాకు ఇష్టం, గౌరవం ఉన్నాయి కానీ అది ఒక ఫ్రెండ్ గా మాత్రమే. ఈ ప్రేమా, దోమా నాకసలు సరిపడవు. నాకు అస్సలంటే అస్సలు ఇష్టం లేకపోగా వాటి పట్ల మంచి అభిప్రాయం కూడా లేదు. కాబట్టి ఇంక ఆలోచించాల్సింది ఏమీ లేదు" మెత్తగానే అయినా స్పష్టంగా చెప్పింది మేఘ.

మరి కాసేపు మేఘ కిరణ్ ప్రేమని అంగీకరిస్తే బాగుంటుందని రకరకాలుగా నచ్చచెప్పటానికి ప్రయత్నించింది రజని. ముగ్గురి వాదోపవాదాల్లో దాదాపు గంట సమయం గడిచిపోయింది.

ఎన్ని రకాలుగా చెప్పి చూసినా లాభం లేదని, మేఘ మొండిగా నిర్ణయించుకుందని రజనికి అర్థమయ్యింది.

"సరే అయితే, ఇది నీ సొంత విషయం కాబట్టి ఇంతకన్నా ఎక్కువ కల్పించుకోను. నేను మాత్రం నాలుగింటికి వీధి వైపునుండే మన బిల్డింగ్ మెట్ల మీదకు వెళ్ళి కిరణ్ ని చూసి వస్తాను" తన నిర్ణయాన్ని చెప్పింది రజని.

ఆ మాట వినగానే మేఘ కంగారుపడింది.

"వద్దు వద్దు. నువ్వు కూడా వెళ్ళొద్దు. నువ్వు కనిపిస్తే మనం 'సరే' అన్నట్లుగా తను భ్రమపడొచ్చు" అంది మేఘ.

మరి కాసేపు ముగ్గురూ అటూ ఇటూ అన్నీ రకాలుగా వాదించుకున్నాక చివరిగా రజని చెప్పిన మాటకి అందరికీ అంగీకారం కుదిరింది.

"కిరణ్ కి మనమెవరమూ కనిపించకూడదనే కదా నీ పట్టుదల. అతనికి నేను కనిపించకుండా నేను మాత్రం అతన్ని చూస్తే నీకేమీ అభ్యంతరం లేదుగా?" మేఘని అడిగింది రజని.

"అదెలా కుదురుతుంది? నువ్వు మెట్ల మీద నుంచి వెళుతుంటే రోడ్డు మీదున్న తనకి కనిపించకుండా ఎలా ఉంటావు?" ఒప్పుకోలేదు నీలూ.

"నాకొక ఐడియా వచ్చింది. రెండో అంతస్థు నుంచి పైన మేడ మీదకి వెళ్ళడానికి మెట్లున్నాయిగా. నాలుగింటి కన్నా ముందే మేడ మీదకి వెళ్ళి పిట్టగోడ చాటున కూర్చుని రోడ్డు వైపు పిట్టగోడకున్న డిజైనులో ఉన్న సందుల్లోంచి చూస్తే మొత్తం వీధంతా కనిపిస్తుంది. కానీ అక్కడ ఎవరైనా ఉన్నట్టు వీధిలోకి కనపడదు. ఏమంటారు?" ఉపాయం చెప్పింది రజని.

"ఆలోచన బాగానే ఉంది కానీ వార్డెన్ కి తెలీకుండా ఒంటరిగా మేడ మీదకి ఎక్కితే పర్లేదా?" సందేహం వెళ్లిబుచ్చింది నీలూ.

"అదేం పరవాలేదులే. ఆదివారం పూట ఎవరు పట్టించుకుంటారు? అదీగాక మనమేమీ రోడ్డు మీదకి కనపడేలా షికార్లు చెయ్యముగా. సైలెంట్ గా అలా ఎక్కి ఇలా దిగిపోతే సరి" ధైర్యం చెప్పింది రజని.

"అయితే మరి నువ్వు ఒక్కసారి కూడా లేచి నించోకుండా, కిరణ్ కి అస్సలు కనపడకుండా ఉంటానని ప్రామిస్ చేస్తావా?" అడిగింది మేఘ.

"నా మీద నమ్మకం లేకపోతే మీరూ రండి నాతో పాటు" తేలిగ్గా అంది రజని.

రజని మాట విని నీలూ, మేఘ ఆలోచనలో పడ్డారు.

"మనం వెళ్ళేట్లయితే పావు తక్కువ నాలుగింటి కల్లా మేడ ఎక్కి దాక్కోవాలి. ఆలస్యంగా వెళితే పొరపాటున మెట్ల మీద మనల్ని కిరణ్ గానీ చూస్తే మేఘ 'యెస్' చెప్పిందనే అర్థం చేసుకుంటాడు. కాబట్టి ఇంకో పది నిమిషాలే సమయం ఉంది. నేనిప్పుడే వస్తాను" హెచ్చరించి వెళ్ళింది రజని.

అంత తక్కువ సమయంలో ఏం చెయ్యాలో పాలుపోలేదు మేఘుకి.

"పోనీ రజనితో పాటు నువ్వూ వెళతావా నీలూ? నాకు రజని మీద నమ్మకం లేదు. నువ్వు పక్కనే ఉంటే రజని కిరణ్ కి కనపడే ధైర్యం చెయ్యదు. తనొక్కతే వెళితే మనకి లేనిపోని చిక్కులు రావచ్చు" అంది మేఘ.

"నాకూ అదే సందేహం. కానీ రజని చెప్పిన ప్లాన్ అయితే బాగానే ఉంది. మనం ఎవరికీ కనపడనప్పుడు నేనొక్కదాన్నే ఎందుకు, నువ్వూ రావచ్చుగా! ముగ్గురం కలిసే వెళదాం. ఈ విషయం జరిగిన దగ్గర్నుంచీ ఇంకా నమ్మలేనట్టే ఒకలాంటి భ్రాంతిలో ఉన్నాం. అసలు కిరణ్

ఉత్తరంలో రాసినట్టుగా ఆ టైముకి వస్తాడో రాడో, ఒకవేళ వస్తే దూరంనుంచైనా ఒకసారి తనని చూస్తే మనకి ఒక అభిప్రాయం రావచ్చు. తనకి కనిపించకుండా తనని చూడటం వల్ల మనకొచ్చే నష్టమేమీ లేదుగా!" ఆలోచించి చెప్పింది నీలూ.

అనుకోని విధంగా క్షణాల్లో పరిస్థితి మారేసరికి మేఘకి కాస్త కంగారుగా అనిపించింది. పక్కనే ఉన్న మంచినీళ్ళు తాగి ఒకసారి గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకుని "సరే అయితే పద. నేనూ వస్తాను. ఏం జరుగుతుందో చూద్దాం" లేచి నిలబడింది.

అంతలో రజని వచ్చింది. నీలూ, మేఘ కూడా వస్తామనేసరికి ఆశ్చర్యంతో పాటు ఉత్సాహంగా అనిపించింది రజనికి.

"పదండి పదండి. ఆలస్యమైతే ప్రమాదం.." అంటూ హడావుడిగా బయలుదేరదీసింది.

రజని, నీలూ, మేఘ ముగ్గురూ అనుకున్నదే తడవుగా మెట్లు దిగి కిందకి వచ్చారు.

ఆదివారం కాబట్టి బయటికి వెళ్ళినవాళ్ళు వెళ్ళిపోగా మిగిలిన వాళ్ళందరూ మధ్యాహ్నపు కునుకు తీస్తుండటంతో హాస్టలు ఆవరణ ఖాళీగా ఉంది. కొబ్బరి చెట్ల మీద తిరిగే ఉడుతల అలికిడి, గాలికి కొబ్బరాకులు చేస్తున్న శబ్దం మినహా నిశబ్దంగా ఉంది.

ముగ్గురూ కలిసి రోడ్డు వైపుకి ఉన్న మరొక బిల్డింగు వైపు నడిచారు.

మెట్లు ఎక్కబోతుండగా "ఎందుకైనా మంచిది మనం వంగుని మెట్లు ఎక్కుదామా.. వీధిలోకి కనపడకుండా ఉంటాం" అంది మేఘ సంశయిస్తూ.

"ఇంకా టైం నాలుగవలేదుగా" అంది రజని.

"మేఘ చెప్పినట్టే చేద్దాం. దానివల్ల వచ్చే నష్టమేమీ లేదుగా" నిర్ణయించేసింది నీలూ.

ముగ్గురూ వీధిలోకి కనపడకుండా వంగునే రెండంతస్థుల మెట్లు గబగబా ఎక్కి మేడ మీదికి చేరుకున్నారు.

ముందుగా అనుకున్నట్టుగా పిట్టగోడ చాటున నక్కి కూర్చున్నారు.

"భలే థ్రిల్లింగా ఉంది కదూ.. ఏదో సినిమాలో లాగా!" ఉత్సాహంగా అంది రజని.

"అయినా డాబా మెట్ల మీద కనిపించమని అడగడం ఏమిటో విడ్డూరం" అంది నీలూ.

"మరి లేకపోతే సరాసరి మన హాస్టలుకొచ్చి తెలుసుకోమంటావా? గర్ల్స్ హాస్టలుకి రావడం చాలా కష్టం. పోనీ ఏదో రకంగా తిప్పలు పడి వచ్చినా మేఘ ఎలా స్పందిస్తుందో, తిడుతుందో కొడుతుందో తెలీదు. అందుకే తెలివిగా ఈ మార్గం ఎంచుకుని ఉంటాడు కిరణ్" నవ్వింది రజని.

"అమ్మో.. హాస్టలుకి రాకపోవడం చాలా మంచిదయింది. మేఘ ఏమంటుందని తర్వాత సంగతి, ముందు చూసిన వాళ్ళందరూ ఏమనుకునేవారో. అనవసరంగా లేనిపోని పుకార్లు షికార్లు చేసేవి హాస్టల్లో. లెటర్ రాస్తే రాశాడు గానీ అలా చెయ్యనందుకు మాత్రం సంతోషం" అంది నీలూ.

మేఘ మౌనంగా ఇద్దరి మాటలు వింటూ కూర్చుంది. కిరణ్ కి కనిపించకూడదని పట్టుదలగా ఉన్నప్పటికీ అతన్ని చూడాలని ఇలా రహస్యంగా ఎదురుచూడటం తనకీ ఉద్విగ్నంగానే ఉంది.

"ఎండ ఇంకా పోలేదు. కింద గచ్చు వేడిగా ఉంది" ఇబ్బందిగా మొహం పెట్టింది నీలూ.

"కుర్చీ తెచ్చుకుని అందులో హాయిగా కూర్చుని సినిమా చూసినట్టు చూడాల్సిందంటావా.. డిటెక్టివ్ పనులు చెయ్యాలంటే కష్టాలు పడాలి మరి" ఫక్కున నవ్వింది రజని.

"ష్.. ఇంత కష్టపడి గుసగుసగా మాట్లాడుకుంటుంటే నువ్వింత గట్టిగా నవ్వుతావేంటి?" జాగ్రత్త చెప్పింది నీలూ.

చేతికున్న వాచీ వైపు చూసి "నా వాచీ ప్రకారం ఇంకా మూడు నిమిషాలుంది. జాగ్రత్తగా చూడండి వీధి వైపు. మన హీరో గారొచ్చే టైం అయింది" అందర్నీ అప్రమత్తం చేసింది రజని.

ముగ్గురూ నిశబ్దంగా ఊపిరి బిగబట్టి ఆతృతగా వీధి వైపే చూస్తున్నారు.

ఓ ఐదు నిమిషాలు అరగంటలా భారంగా గడిచాక "హేయ్.. అక్కడ చూడండి, కుడి వైపుకి. దూరంగా ఒక అబ్బాయి వస్తున్నాడు. మన కిరణ్ లా లేడూ?" సంబరంగా చూపించింది రజని.

నీలూ, మేఘ అటువైపు చూశారు. ఎర్ర చొక్కా, తెల్ల ప్యాంటు వేసుకున్న ఒక అబ్బాయి కనిపించాడు. రూపురేఖలు స్పష్టంగా తెలియడం లేదు.

"నేను పోల్చుకోలేకపోతున్నాను" అంది నీలూ.

"నాకూ అంత క్లియర్ గా తెలియడం లేదులే కానీ పొడవూ అదీ అలాగే ఉన్నాడు" అంది రజని.

"కిరణ్ ఒక్కడే వస్తాడంటావా? పక్కన ప్రదీప్, వేరే ఫ్రెండ్స్ ఉంటారేమో" సందేహంగా అంది నీలూ.

"నిజమే. నాకా ఆలోచనే రాలేదు. ఆ రోజు నాకు లెటర్ ఇచ్చిన అబ్బాయి కూడా వస్తాడేమో" అంది రజని.

దూరంగా కనిపించిన ఎర్ర చొక్కా అబ్బాయి దగ్గరికొచ్చేసరికి కిరణ్ కాదని తేలింది.

మరొకసారి టైము చూసి "నాలుగుంపావు కావొస్తోంది. కిరణ్ ఇంకా కనిపించడేంటి? మనలాగే తను కూడా ఎక్కడో దాక్కుని మెట్ల వైపు చూస్తున్నాడేమో!" అనుమానంగా అంది రజని.

"ఏమిటో ఈ డిటెక్టివ్ పనులు" నవ్వింది నీలూ.

'ఇప్పుడు కిరణ్ కనపడకపోతే ఏమిటీ అర్థం, ఒకవేళ ఆ ఉత్తరం అబద్ధపు ఉత్తరం కాదు కదా' అన్న ఆలోచన వచ్చి రజని వైపు నిశితంగా చూసింది మేఘ.

ఎంతో ఆతృతగా వీధి వైపే చూస్తున్న ఆమెని చూస్తే మరీ అంతగా అనుమానించడం పొరపాటు అనిపించింది.

"అదిగో కిరణ్" పక్కన కూర్చున్న నీలూని పట్టుకు ఊపేస్తూ గుసగుసగానే అరిచింది రజని.

అవును. అక్కడ కనిపిస్తోంది ముమ్మాటికీ కిరణే. వీధిలో ఒక్కడే మెల్లగా నడుస్తూ వస్తున్నాడు.

ముగ్గురూ నిశబ్దంగా చూస్తున్నారు.

ఇప్పటిదాకా ఇదంతా నిజం కాదేమోనన్న మేఘ భ్రమని తుడిచేస్తూ కళ్ళెదురుగా కిరణ్ కనిపించాడు. అతన్ని చూడగానే ఆమెలో రేగిన కలవరాన్నీ, కంగారునీ అవసరానికి మించి కొట్టుకుంటున్న గుండె చప్పుడు రూఢీ చేస్తోంది.

అప్పుడప్పుడూ వెనక్కి తిరిగి మేడ మెట్ల వైపు చూస్తూ వెళ్ళిపోయాడు. అటువైపు రోడ్డు మీదున్న పెద్ద పెద్ద గుల్మోహర్ చెట్ల కారణంగా కొంత దూరం వరకే వీళ్ళు అతన్ని చూడగలిగారు.

"ప్రేమ కోసమై వలలో పడెనే పాపం పసివాడు" నవ్వింది రజని.

రజని మాటలకి నీలూకి కూడా నవ్వొచ్చింది.

"బొత్తిగా పంక్చువాలిటీ లేకుండా చెప్పిన టైముకి రాకపోతే అంతే మరి."

"సరైన టైముకే వచ్చి ఏ చెట్టు చాటు నుంచో చూస్తూనే ఉండుంటాడులే నీలూ" అంది రజని.

"వచ్చిన పని అయిపోయిందిగా. ఇంక మనం వెళ్ళిపోవచ్చా?" అంది మేఘ మొహంలో ఏ భావమూ కనపడనీయకుండా.

"ఇప్పటికిప్పుడు మనం వెళితే అతనికి కనిపించే ప్రమాదం ఉంది. ఇంకాసేపు ఉండాలి. మేమేదో సరదాకి అంటున్నాములే. నువ్వేం కోపం తెచ్చుకోకు మేఘా" ప్రేమగా చెప్పింది రజని.

మళ్ళీ కనిపించాడు కిరణ్ అటునుంచీ ఇటు వస్తూ. రోడ్డు మీద ఈ చివర నుంచీ ఆ చివరకి పచార్లు చేస్తున్నాడు. అతనలా తిరుగుతుంటే మొదట సరదాగా అనిపించినా కాసేపటికి జాలిగా అనిపించింది ముగ్గురికీ.

"పాపం కదా.. ఎంత డల్ గా కనిపిస్తున్నాడో, మేఘ కనిపించలేదని హర్ట్ అయినట్టున్నాడు" బాధగా అంది రజని.

అవునంటే మేఘకి కోపం వస్తుందేమోననుకున్న నీలూ కాదని కూడా అనలేక గాఢంగా నిట్టూర్చింది.

వాళ్ళిద్దరూ అన్నారని కాకుండా తనకెంతో ఇష్టమైన బెస్ట్ ఫ్రెండ్ ని అలా దిగులు మొహంతో చూడటం మేఘకి కూడా కష్టంగానే అనిపించింది. 'తను బాధపడటానికి నేనే కదా కారణం' అన్న ఆలోచన వచ్చి గిల్టీగా అనిపించింది. కానీ బయటికేమీ చెప్పకుండా మౌనంగానే ఉంది.

"ఇప్పటికైనా సమయం మించిపోలేదు. నీ నిర్ణయం మార్చుకుంటావా?" మేఘ మొహంలోకి చూస్తూ అడిగింది రజని.

"ఉహూ.. అలాంటిదేం లేదు. మనం ఊరికే చూద్దానికి వచ్చాం. మళ్ళీ ఇవన్నీ చెప్పకండి" కంగారుపడింది మేఘ.

మరొక అరగంట గడిచాక కిరణ్ వీధిలో కనిపించలేదు.

"నువ్వు తన ప్రేమని తిరస్కరించావని నిర్ధారించుకుని ఇక వెళ్ళిపోయాడనుకుంటా" మేఘతో అంది రజని.

"ఇంక మనం వెళదామా?" అడిగింది మేఘ.

టైం చూసి "ఐదు పది అయింది. ఇంకొక్క పది నిమిషాలు ఆగి వెళితే నయం" చెప్పింది రజని.

రజని తీసుకుంటున్న జాగ్రత్తలు చూస్తుంటే అనవసరంగా తన మీద కోప్పడ్డానేమో అనిపించింది మేఘకి. అతనెవరో ఉత్తరం ఇచ్చాడు, తను తీసుకొచ్చింది. అందులో ప్రత్యేకంగా రజని తప్పేం లేదుగా అనుకుంది.

కాసేపయ్యాక ఎలా వెళ్ళారో అలాగే జాగ్రత్తగా ఎవరికంటా పడకుండా మేడ దిగి వచ్చేశారు స్నేహితురాళ్ళు ముగ్గురూ.

తెల్లవారి సోమవారం ఉదయం పది రోజుల క్రితం ఊరెళ్ళిన సునంద తిరిగి హాస్టలుకి వచ్చింది.

పగలంతా క్లాసులు, స్టడీ అవర్స్ తో మాట్లాడుకునే తీరిక దొరకదు కాబట్టి రాత్రి పదకొండు దాటాక సునందని పక్కన కూర్చోబెట్టుకుని జరిగిన విషయాలన్నీ వివరంగా చెప్పింది మేఘ.

అంతా విన్న సునంద ఈ విషయంలో మేఘ ఎంత బాధపడుతున్నదీ గ్రహించింది.

"అబ్బాయిలైనా, అమ్మాయిలైనా ఎవరు ఎవర్ని ఇష్టపడతారనేది వాళ్ళ వ్యక్తిగత విషయం. దానికి కారణాలు ఏంటనేది రెండో మనిషికి తెలియాల్సిన అగత్యం లేదు. ఇంకా చెప్పాలంటే అసలు కారణాలంటూ ఉండి తీరాల్సిన అవసరం కూడా లేదు. ఇన్నాళ్ళూ నువ్వూ, కిరణ్ మంచి

స్నేహితులుగా ఉన్నారు. ఆ స్నేహమే అతనిలో ప్రేమని పుట్టించి ఉండవచ్చు. అయినా సరే అతని ఆలోచనలకి, భావాలకి నువ్వు బాధ్యురాలివి కావు. ముందు నీ మనసులోంచి ఆ అపరాధ భావన పూర్తిగా చెరిపెయ్. ఇక అతను చేసింది తప్పా అంటే, నా దృష్టిలో అయితే కాదు. అతను నిన్ను ఇష్టపడ్డా, ఇంకెవరినన్నా ఇష్టపడ్డా దానివల్ల ఎవరికీ హాని లేదు, అతను మరీ బలవంతపెట్టి ఇబ్బంది పెడితే తప్పు. ప్రస్తుతానికి ఆ పరిస్థితి లేదు కాబట్టి సమస్య లేనట్టే. ఇకపోతే అతను నీ అంగీకారం కోసం మెట్ల మీద కనిపించమన్నాడు. నీకిష్టం లేదు కాబట్టి నువ్వు కనిపించలేదు. నువ్వు తిరస్కరించావని అతను అర్థం చేసుకుని ఉంటాడు. అందుచేత ఇక్కడితో ఈ కథ ముగిసింది. ఇక నువ్వు బాధ పడాల్సిన అవసరం లేదు. ఇప్పటికే అనవసరంగా చాలా ఎక్కువ నలిగిపోయావని నాకనిపిస్తోంది” వివరంగా అన్ని వైపుల నుంచీ విశ్లేషించి వివరించింది సునంద.

“నువ్వు చెప్పాక కాస్త మనసు తేలికపడింది అక్కా. అప్పుడు నువ్వుంటే బాగుండేదని చాలా అనిపించింది. రజని అయితే చాలా ప్రయత్నించింది నన్ను ఒప్పించడానికి. నేనేదో అన్యాయంగా కఠినంగా ఉంటూ ఎదుటివారిని ఇబ్బంది పెడుతున్నట్టు గిల్టీగా అనిపించింది” మెల్లగా చెప్పింది మేఘ.

“అలా అస్సలు అనుకోవద్దు. అయినా ఇది పూర్తిగా నీకు సంబంధించిన విషయం. నీకేదనిపిస్తే అదే చెయ్యాలి. ఇందులో మరొకరి ప్రమేయం అనవసరం. ఇక ఈ విషయాన్ని పూర్తిగా పక్కన పెట్టేసి హాయిగా చదువుకో మేఘా” ఆప్యాయంగా తల నిమిరింది సునంద.

వారం రోజుల నుంచీ పడ్డ వేదనంతా ఎగిరిపోయి ఆ వేళ ప్రశాంతంగా నిద్రపోయింది మేఘ.

కాలేజీలో పాఠాలు, హాస్టల్లో స్టడీ అవర్స్, మధ్య మధ్యన వీక్లీ టెస్టులు, మంత్లీ టెస్టులు, ఎంసెట్ స్పెషల్ కోచింగ్ అంటూ రకరకాల పేర్లతో విద్యార్థులందర్నీ పుస్తకాల్లో వేసి రుబ్బేస్తున్నారు కాలేజీ వారు. ఆ పరమ వీర రుబ్బుడు మహాయాగంలో రోజులు, వారాలు, నెలలు విరామం లేకుండా గడిచిపోతున్నాయి.

దసరా పండుగకి ఇచ్చిన వారం రోజుల సెలవుల తర్వాత మళ్ళీ సెలవులేమీ ఇవ్వలేదు. డిసెంబర్ ముప్పై నుంచీ జనవరి పదహారు దాకా రెండు వారాల పైనే సెలవులు ప్రకటించింది కాలేజీ యాజమాన్యం.

తిరిగి వచ్చాక మే లో ఎంసెట్ ఎంట్రన్స్ పూర్తయ్యే దాకా మళ్ళీ ఎటువంటి సెలవులు ఉండవు. సంక్రాంతి నుంచి వచ్చాక వారానికి రెండు ఎంసెట్ మోడల్ టెస్టులతో పాటుగా ఇంటర్మీడియెట్ మోడల్ ఎక్జామ్స్ కూడా ఉంటాయి కాబట్టి ఈ సెలవల్ని కేవలం సంక్రాంతి సెలవులుగా భావించకుండా ఎక్జామ్ ప్రిపరేషన్ హాలిడేస్ గా భావించి బాగా చదువుకురమ్మని చెప్పారు.

కాలేజీ వారు ఏం పేరు పెట్టినా సరే ఇన్ని రోజులు సెలవులిచ్చారన్న ఆనందంలో విద్యార్థుల మొహాలు కళకళలాడిపోతున్నాయి.

ఎప్పట్లాగే ఉదయం పూట పరీక్షలు పెట్టి మధ్యాహ్నం నుంచి సెలవులిచ్చారు.

సునంద హైదరాబాదు వెళ్ళడానికి రైలు ప్రయాణం చెయ్యాలి. విజయవాడలో ఉండే వాళ్ళ అంకుల్ రైలుకి రిజర్వేషన్ చేయించి మధ్యాహ్నం హాస్టలుకి వచ్చి ఇంటికి తీసుకెళ్ళారు. దగ్గరుండి రాత్రికి సునందని ట్రైన్ ఎక్కిస్తారు.

రజని, నీలూ, మేఘ ముగ్గురూ సునందకి వీడ్కోలు చెప్పి ఆటో తీసుకుని బస్టాండుకి బయలుదేరారు.

బస్టాండులో ఆటో దిగి తమ ఊరికి వెళ్ళే ప్లాట్ఫారం మీదకు వెళుతుండగా అక్కడ కిరణ్ కనిపించాడు. పక్కన ఎవరూ లేరు. ఒక్కడే నిలబడి ఉన్నాడు.

ఇక మళ్ళీ ఎదురుపడడేమో అనుకున్న మేఘకి ఊహించని విధంగా అక్కడ కిరణ్ ని చూసాక అడుగులు ముందుకి పడలేదు. అతను కూడా వీళ్ళ రాకని గమనించాడు.

కిరణ్ ని చూడగానే రజని మొహంలో ఉత్సాహం వచ్చింది. నీలూ కంగారుగా మేఘ మొహంలోకి చూసింది.

ముగ్గురూ బ్యాగులు మోసుకుంటూ మెల్లగా వెళుతుండగా అతనికి కాస్త దూరంలో ఆగి "మనం ఇక్కడే నించుందాం" అంది మేఘ.

రజని, నీలూ ఇద్దరూ ఎదురు మాట్లాడకుండా మేఘ పక్కనే నిలుచుండిపోయారు.

వీళ్ళు అక్కడే ఆగిపోయారని గమనించిన కిరణ్ తనే అటువైపు నడిచాడు.

తమ వైపే వస్తున్న కిరణ్ ని చూసి మేఘ గుండె దడదడా కొట్టుకోసాగింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో...)

COMMENTS

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com